

психологічної підтримки, освітні програми та медичні служби. Це може значно полегшити життя вразливих груп і допомогти їм знайти необхідну підтримку.

Регулярна оцінка ефективності програм і стратегій підтримки дозволяє вносити корективи та адаптувати їх до змінних потреб вразливих груп. Зворотний зв'язок від учасників може допомогти вдосконалити підходи до надання допомоги. Загалом, психологічні стратегії підтримки вразливих груп населення мають бути комплексними та багатогранними, орієнтуючися на індивідуальні потреби кожної групи. Спільними зусиллями суспільства, державних структур і громадських організацій можна створити інклюзивне середовище, яке забезпечить рівні можливості для всіх, незважаючи на їхні виклики. Це, в свою чергу, сприятиме загальному розвитку суспільства, роблячи його більш справедливим і гуманним. У кінцевому підсумку, інноваційна економіка може стати не лише викликом, але й можливістю для вразливих груп. Правильні психологічні стратегії та підтримка з боку суспільства можуть забезпечити дорогу до інтеграції, що дозволить цим групам стати активними учасниками економічного і соціального життя. Це не лише покращить якість їхнього життя, а й сприятиме загальному розвитку суспільства, роблячи його більш інклюзивним і справедливим.

ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

О.В. Корват, к. е. н., доцент

Науково-дослідний інститут правового забезпечення
інноваційного розвитку НАПрН України, м. Харків

Деградація інноваційного потенціалу України внаслідок несистемної державної політики [1] та руйнівного впливу російсько-української війни поступово зменшує спроможності національної економіки до інноваційного розвитку. Одночасно з цим глобальні тренди та внутрішні потреби держави вимагають від економічної системи стійкості та ефективного зростання, які не можуть бути досягнуті без адаптації до інноваційних змін і власної інноваційності. Ці виклики актуалізують необхідність кардинального перегляду системи, методів і процесів регулювання інноваційної сфери

діяльності в Україні у напрямі формування дієвих механізмів забезпечення ефективності інноваційних процесів на всіх її рівнях.

Трансформація державного управління має починатись с обґрунтованого цілепокладання. Чітке формулювання позитивних економічних, соціальних, екологічних, технічних та інших результатів в інноваційній сфері, визначення стратегічних цілей за SMART критеріями та встановлення ключових показників ефективності, що дозволять вимірювати їх досягнення [2, с. 160-161], є найважливішим етапом забезпечення ефективності інноваційної діяльності на державному рівні.

Аналіз наукових публікацій [3-7] дозволяє виокремити такі економіко-правові аспекти у забезпеченні державою ефективності в інноваційній сфері:

- формування сприятливого правового та податкового середовища (узгодженість законодавства зі спрощеними процесами державної реєстрації, дозволів, державної підтримки, замовлення, залучення інвестицій, наявністю податкових і митних пільг для суб'єктів інноваційної діяльності та їх об'єднань);

- удосконалення системи державного регулювання (чітке визначення повноважень та відповідальності органів влади, контроль за їх діяльністю);

- розвиток інноваційної інфраструктури (бізнес-інкубаторів, акселераторів, інноваційних центрів, цифрової інфраструктури тощо);

- організація професійного навчання та перекваліфікації в сфері технологій та інновацій;

- розвиток рівноправної міжнародної співпраці, еквівалентного обміну знаннями та технологіями;

- запровадження моніторингу інноваційної діяльності та звітування державних регуляторів щодо результатів реалізації інноваційної політики;

- налагодження дієвого зворотного зв'язку від учасників інноваційних процесів до регулятора;

- досягнення взаємної кореляції між державною інноваційною й економічною політиками, а також скоординованості з ними корпоративних стратегій суб'єктів інноваційної діяльності та освітніх програм навчальних закладів.

Слід відзначити, що високі ризики та невизначеність в інноваційній сфері суттєво ускладнюють процес забезпечення її ефективності. У попередніх дослідженнях автором було виокремлено такі фактори, що можуть негативно впливати на кінцевий результат інноваційної діяльності як проблеми ресурсів, виконавців, їх кваліфікації та відповідальності, проблеми інструментів регулювання, виконання повноважень органами влади,

співробітництва у сфері інноваційної діяльності, міжнародної взаємодії, проблеми інформування про інноваційні процеси та звітування [8].

Для підвищення спроможності національної економіки до інноваційного розвитку в умовах динамічних змін розробка заходів забезпечення ефективності інноваційної діяльності, їх перевірка на дієвість та своєчасне корегування має критичне значення. Це вимагає від органів влади регулярного та більш глибокого оцінювання й аналізу інноваційних процесів, посилення контролю за реалізацією інноваційної політики, виваженості та диверсифікації методів і заходів управління, системного та інтегрованого підходу в досягненні стратегічних цілей політики.

Список використаних джерел

1. Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року : схвалено Розпорядженням КМУ від 10 липня 2019 р. № 526-р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-p#Text>.

2. Корват О. В. Критерії ефективності регулювання інноваційної діяльності. *Взаємодія норм Міжнародного і національного права крізь призму процесів глобалізації та інтеграції* : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. (м. Київ, 29 березня 2024 р.). Київ: вид-во Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля, 2024. - С. 160-162.

3. Правове забезпечення ефективності інноваційного процесу в Україні : монографія / [С.В. Глібко, О.В. Розгон, Ю.В. Георгієвський та ін.]. Харків: НДІ прав. забезп. інновац. розвитку НАПрН України, 2021. - 365 с.

4. Правове регулювання господарської діяльності в умовах розбудови економіки Індустрії 4.0 : монографія / [О.О. Дмитрик, Є.М. Білоусов, Н.М. Внукова та ін.]. Харків: НДІ прав. забезп. інновац. розвитку НАПрН України, 2023. - 350 с.

5. Худоба К.В. Ефективність інноваційної діяльності та процес її забезпечення. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2015. Вип. 4. - С. 622-627.

6. Корват О.В. Врахування аспектів ефективності у правовому регулюванні інноваційної діяльності. *Правова парадигма відновлення України: проблеми та перспективи* : матеріали XIV Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, Національний авіаційний університет, 23 лютого 2024 р.). Тернопіль: Вектор, 2024. - С. 215-218.

7. Глібко С.В. Стратегічне планування та правове забезпечення інноваційної політики України. *Інноваційний процес: перспективи євроінтеграції* : збірник наукових праць НДІ ПЗІР НАПрН України. за

матеріалами Круглого столу (м. Харків, 24 березня 2023 року). Харків: НДІ ПЗІР НАПрН України, 2023. - С. 6–11.

8. Корват О.В. Інноваційні процеси: економіко-правові проблеми реалізації, управління та регулювання. *Право та інновації*. 2024. № 3 (47). - С. 97–108. DOI: [https://doi.org/10.37772/2518-1718-2024-3\(47\)-15](https://doi.org/10.37772/2518-1718-2024-3(47)-15).

АДАПТИВНІ СТРАТЕГІЇ ХЕДЖУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ІНВЕСТИЦІЙНИХ МОДЕЛЬНИХ ПОРТФЕЛІВ

Ф.Ю. Корешніков, аспірант

Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків

У сучасному глобалізованому фінансовому середовищі та при високій волатильності фінансових ринків управління ризиками перетворюється у найбільш важливий компонент успішного інвестування. Традиційні методи хеджування часто не здатні адекватно реагувати на швидкі зміни ринкових умов. Відповідно такого контексту особливої актуальності набувають адаптивні стратегії хеджування, оскільки вони орієнтовані на динамічне налаштування інвестиційного портфелю відповідно до рівня поточної волатильності та інших ринкових показників. Більш того, перевагою орієнтованих на адаптивність моделей хеджування постає врахування ними не лише історичних даних, але й прогнозних індикаторів. Таке врахування дозволяє підвищити стійкість інвестиційного портфелю до ринкових шоків.

Визначаючи зміст адаптивних стратегій хеджування їх можна ідентифікувати як такі методи управління ризиками, що передбачають постійне коригування вироблених стратегій та хеджувальних позицій на основі актуальних ринкових даних та прогнозів. Такий підхід протиставляється більш статичним традиційним стратегіям хеджування, які в більшій мірі орієнтовані саме на заздалегідь визначені правила та припущення. Відмінностями та перевагами адаптивних стратегій хеджування за такої їх ідентифікації постає: зростання гнучкості через постійне оновлення параметрів хеджування відповідно до змін ринкових умов проти фіксування таких параметрів для традиційного підходу; підвищення ефективності через використання актуальних ринкових даних та сучасних